Р Е Ш Е Н И Е
№ 41413

гр. София, 24.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 2 състав,** в публично заседание на 24.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **4936** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба с вх.№ 11670 / 06.04.2026г по описа на АССГ подадена от Я. В. В. с ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място] ул“П. Х.“№ 9 ет.2 ап.8 чрез адв. Н . Г. срещу ЗПАМ № GPAM -1421860/24.03.2026г ,изд. От мл.автоконрольор Д. Г. при отдел ПП към СДВР , с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б."б" ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и на материалния закон. Твърди се, че посочената в заповедта фактическа обстановка не отговаря на истината. Посочва ,че е отказал проба за наркотични вещества при проверката , тъй като нямал доверие на теста ,а посочените 45 мин за даване на кръвна проба във ВМА били недостатъчни ,предвид засиления градски трафик от автомобили. Моли съда за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява и не се представлява. Не изразява становище по същество на спора.

Ответникът ,чрез юриск. К. оспорва жабата . Излага съображения в съд.заседание и в писмени бележки за нейната неоснователност.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните,

намира за установено от фактическа страна следното:
На 24.03.2026 г. в около 16:27 часа в [населено място] по бул.“Ц. шосе „ с посока на движение от [улица]към [улица]на разклона с [улица], управлява л.а Ф. идеа с рег. [рег.номер на МПС] ,негова собственост. Водача категорично отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техните аналози с Дръгтест 5000 с фабричен № ARME 0069 . Водача бил сам в автомобила.Издаден е бил талон за медицинско изследва във ВМА до 45 мин от издаване на талона.Жалбоподателя се явил във ВМА обаче в 19.40ч поради което му било отказано извършването на изследването.
При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок / заповедта е връчена на 24.03.2026г а жалбата до съда е подадена на 06.04.2026г / , от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. В тази връзка неоснователно е изложеното в жалбата оплакване за нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.
Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.
В случая със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-12686 / 14.10.2026г на директора на СДВР са оправомощени длъжностните лице от СДВР, които да издават заповед за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП и доколкото процесната заповед е издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, то същата се явява издадена от компетентен орган.
Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно - чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП - отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Не се споделят оплакванията от жалбоподателя в тази насока.
Заповедта е издадена и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.
Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца,считано от датата на отнемането му.
От представените по делото доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не е изпълнил предписание за химико-токсискологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози на посочените в акта за установяване на административно нарушение дата и място. Релевираните доводи в жалбата ,че не е успял своевременно да стигне до ВМА, за да даде кръвна проба , поради засилен автомобилен трафик / час пик/ се възприема от съда като недоказано и съотв.на защитната позиция на жалбоподателя,поради което е ирелевантно към извършеното нарушение. Приложеното на стр.6 мед.изследване на кръв от частна лаборатория дадено на следващия проверката ден , също е ирелевантно,доколкото не са спазени изискванията дадени от контролния орган , с посочен ден ,час и медицинско заведение където да бъде взета пробата.
В обобщение ,изложените в жалбата възражения са неоснователни, тъй като отказът за даване на проба за наркотици или техните аналози е приравнен на употребата на такива и за него законодателят е предвидил по - сериозни санкции. Изложеното по-горе , че в определения срок лицето не се е явило в медицинско заведение, за извършването на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване наличието на наркотици в кръвта му и химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози,обуславят законосъобразно налагане на ПАМ . Твърдението , че незаконосъобразно е било отказано изследването във ВМА е невярно. Причина за отказа на дежурния лекар е било , неспазването на посочения в талона час.
Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение от страна на нарушителите. П. поведение се състои в отказ да бъде проверен с техническо средство или с тест за употреба на наркотични вещества или техни аналози, което безспорно обуславя необходимостта от налагането на ПАМ, за

да се преустанови това поведение. Ето защо съдът приема, че в случая ПАМ е приложена в съответствие с целта на закона.
Предвид гореизложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.
При този изход на делото ответникът има право на присъждане на юрисконсулско възнаграждение , които съдът определя в размер на 120 евро .
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, втори състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. В. В. с ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място] ул“П. Х.“№ 9 ет.2 ап.8 чрез адв. Н . Г. срещу ЗПАМ № GPAM -1421860/24.03.2026г ,изд. От мл.автоконрольор Д. Г. при отдел ПП към СДВР , с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б."б" ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.
ОСЪЖДА Я. В. В. с ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място] [улица] ет.2 ап.8 да заплати на СДВР сумата 120 евро за юрисконсулско възнаграждение
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: